

Chapter - Twenty

अध्याय बीस

Praise and Worship

प्रशंसा र आराधना

“त्यस स्त्रीले उहाँलाई (येशूलाई) भनी, “हजुर, तपाईं अगमवक्ता हुनु हुन्छ भनी म थाहा पाउँछु । हाम्रा पुर्खाहरूले यस डाँडामा आराधना गरे, अनि तपाईंहरू भन्नु हुन्छ, कि आराधना गर्ने स्थान यरुशलेममा पिताको आराधना गर्नेछौं... तर बेला आइरहेछ, र त्यो बेला अहिले हो, जब सच्चा आराधकहरूले पितालाई आत्मा र सत्यतामा आराधना गर्नेछन्, किनकि आराधना गर्ने यस्तै आराधकहरूलाई नै पिताले खोज्नु हुन्छ । परमेश्वर आत्मा हुनु हुन्छ र उहाँका आराधकहरूले आत्मा र सत्यतामा आराधना गर्नु पर्दछ” (यूहन्ना ४:१९-२४) ।

प्रभु येशूको ओठ्ठाट निस्किएका यी वचनहरूले आराधनाको बारेमा अति नै महत्वपूर्ण अवधारणाहरू बुझ्नको लागि हामीलाई आधार बनाई दिएका छन् । उहाँले “साँचो आराधकहरूको” बारेमा बोल्नु भयो र तिनीहरूको योग्यताको बारेमा पनि वर्णन गरी दिनु भयो । यस कुराले त्यहाँ धेरै आराधकहरू त छन् तर साँचो आराधकहरू भने छैनन् भन्ने कुरालाई पनि देखाउँदछ । तिनीहरूले परमेश्वरलाई आराधना गरिरहेका छन् भनेर सोच्न सक्लान् तर तिनीहरूले साँच्चै नै आराधना गरिरहेका छैनन् । किनभने तिनीहरूले उहाँले गर्नु भएका माँगहरूलाई पूरा गरिरहेका छैनन् ।

साँचो आराधकहरूलाई कुन कुराले विशिष्ट तुल्याइदिन्छ भन्ने कुरालाई उहाँले घोषणा गरि दिनु भयो— तिनीहरूले “आत्मा र सत्यतामा” आराधना गर्दछन् । यसैले यसरी भन्न पनि सकिन्छ, कि भूटा आराधकहरू तिनीहरू हुन् जसले “शरीर र गम्भीर नभइकन” आराधना गर्दछन् । शारीरिक तवरले, भूटो आराधकहरू आराधनाको अवस्थामा पुग्छन्, तर त्यो सबै देखावटी हो, र त्यो हृदयबाट गरिएको होइन, जुन हृदयले परमेश्वरलाई प्रेम गर्दछ ।

परमेश्वरलाई गरिने साँचो आराधना उहाँलाई प्रेम गर्ने हृदयबाट मात्र आउन सक्छ । त्यसैकारण, आराधना हामीले मण्डलीमा भेला हुँदा गरिने कार्य मात्र होइन, तर हामीले खीष्टको आज्ञा पालन गर्दा हामीले हाम्रो जीवनको हरेक क्षणमा गर्ने कार्य हो । अचम्भ लाग्दो कुरा, प्रभु येशूले कुराकानी गर्दै गरेकी स्त्रीले पाँचपल्टसम्म विवाह गरेकी थिई र अहिले त्यो एकजना मानिससँग थिई, र त्यसले परमेश्वरलाई आराधना गर्ने उचित स्थानको बारेमा विवाद गर्न चाहेकी थिई । त्यस स्त्रीले त्यस्ता धार्मिक मानिसहरूको प्रतिनिधित्व गरिरहेकी थिई जोहरू आफ्नो दैनिक जीवनमा परमेश्वरप्रति बागी भएर पनि आराधना सेवामा उपस्थित हुने गर्छन् । तिनीहरू साँचो आराधकहरू होइनन् ।

एकपल्ट प्रभु येशूले फरिशीहरू र शास्त्रीहरूलाई तिनीहरूको भूटो र हृदयविहिन आराधनाको लागि हप्काउनु भएको थियो : “पाखण्डी हो, यशैयाले तिमीहरूका विषयमा ठीकै अगमवाणी बोले, “यस जातिले मलाई ओठले मात्र आदर गर्छ, तर तिनीहरूको हृदय मबाट

टाढा छ । तिनीहरू व्यर्थमा मेरो आराधना गर्दछन् , तर तिनीहरूको शिक्षा मानिसहरूले सिकाएको विधि मात्र हुन्” (मत्ती १५७-९) ।

प्रभु येशूको समयमा यहूदीहरू र सामरीहरूले मानिसहरूले आराधना गर्ने ठाउँलाई जोड दिएको भए तापनि, त्यो स्थान त्यति महत्वपूर्ण होइन भनेर प्रभु येशूले भन्नु भयो । वरु, यो त हरेक व्यक्तिको हृदयको अवस्था चाँहि हो र यो परमेश्वरप्रतिको उसको व्यवहार कस्तो छ त्यस कुराले उसले गर्ने आराधनाको गुणलाई निश्चित गर्दछ ।

आज मण्डलीमा भन्ने गरिएको “आराधना” मृतक आराधकहरूद्वारा गरिएको मृतक विधिको कार्यभन्दा बढी केही होइन । मानिसहरूले “आराधनाका गीतहरू” गाउँदा परमेश्वरको बारेमा कसैका शब्दहरू पागलभै अन्धाधुन्ध गुनगुनाइरहेका हुन्छन् र तिनीहरूले गरेको आराधना व्यर्थ हुँदछ, किनभने तिनीहरूको हृदयमा भएको कुरालाई साँच्चै नै तिनीहरूको जीवनशैलीले धोखा दिन्छ ।

हृदयबिहिन मानिसहरूले हजारौं आइतबारे आराधना संगतिमा “कति महान” भन्ने भजन गाएकोभन्दा परमेश्वरको साँचो आज्ञाकारी छोरा-छोरीहरूले आफ्नो हृदयबाट सामान्य रूपमा “म तपाईंलाई प्रेम गर्छु” भनेको कुरालाई उहाँले सुन्न मन पराउनु हुन्छ ।

Worshiping in Spirit आत्मामा आराधना गर्नु

कसैले “आत्मामा” आराधना गर्नु भनेको अन्य भाषामा प्रार्थना गर्नु र गीत गाउनु भनेर भन्दछन् , तर प्रभु येशूको वचनको ज्योतिमा त्यो कुरो कपोल कल्पित व्याख्या जस्तो मात्र हुन्छ । उहाँले भन्नु भयो, कि “त्यो बेला आउँदछ, र त्यो अहिले नै हो, जब साँचो आराधकहरूले पितालाई आत्मा र सत्यतामा आराधना गर्दछन्” र उहाँले आफ्नो भनाइलाई राख्नु हुँदा “आत्मामा” आराधना गर्नको लागि सर्त पूरा गर्नेहरू पहिले नै थिए भनेर पनि उहाँले देखाई दिनु भयो । वास्तवमा, पेन्तिकोषको दिन नआउन्जेल कसैले पनि अन्य भाषामा बोलेका थिएनन् । त्यसैकारण, जुनसुकै विश्वासीले पनि, चाहे उसले अन्य भाषामा बोलेस कि नबोलेस उसले परमेश्वरलाई आत्मा र सत्यतामा आराधना गर्न सक्दछ । अन्य भाषामा प्रार्थना गर्नु र गाउनु भनेको विश्वासीले आफ्नो आराधनामा निश्चित रूपमा थप्न सक्ने कुरा हो, तर अन्य भाषामा प्रार्थना गर्ने कुरा पनि हृदयबिहिन विधि मात्र पनि हुन सक्छ ।

सुरुको मण्डलीको आराधनामा भएको एउटा चाखलाग्दो भित्रि कुरा प्रेरित १३:१-२ मा पाइन्छ: “एन्टोखियाको मण्डलीमा, अगमवक्ताहरू र शिक्षकहरू, अर्थात् बर्णबास, काला भनिने शिमियोन, कुरेनीका लुकियस, प्रान्तिय शासक हेरोदसँग हुर्केका मनेन र र शाऊल थिए । तिनीहरूले प्रभुको आराधना गरिरहेको र उपवास बसिरहेको बेला पवित्र आत्माले भन्नु भयो, “मेरो निमित्त बर्णबास र शाऊललाई त्यस कामको निमित्त अलग गर, जुन कामको निमित्त मैले तिनीहरूलाई बोलाएको छु ।” (जोड दिइए र थपिएको) ।

यस खण्डले तिनीहरूले “प्रभुको आराधना गरिरहेका थिए” भनेको कुरालाई ध्यान दिनुहोस् । त्यसको मतलब तिनीहरूले उहाँलाई आराधना गरिरहेका थिए भनेर विचार गर्नु उचित हुन्छ र यसरी हामी जान्दछौं, कि साँचो आराधकले वास्तवमा प्रभुको सेवा तथा आराधना गर्दछ । त्यो कुरा त्यति बेला मात्र सत्य हुन्छ, जब प्रभु हाम्रो प्रेम र मायाको एउटा विषय बन्नु हुन्छ ।

Ways to Worship आराधनाका तरिकाहरू

इस्राएलको भजन पुस्तिका भनिएको भजनसंग्रहको पुस्तकले हामीलाई धेरै विभिन्न तरिकाहरूले परमेश्वरलाई आराधना गर्नको निम्ति हौसला प्रदान गर्दछ । उदाहरणको लागि भजन संग्रह ३२ मा हामी पढ्दछौ: “सोभो मन भएकाहरू हो, तिमीहरू सबै आनन्दसाथ जयजयकार गर” (भजनसंग्रह ३२:११) ।

आराधनाको स्थान शान्त र आदरणिय भए तापनि, त्यहाँ आनन्दसाथ जयजयकार गरिन्छ ।

“हे धर्मीगण हो, परमप्रभुमा आनन्दसित भजन गाओ, सोभो मन भएकाहरूले उहाँको स्तुति गर्नु सुहाउँदो छ । वीणा बजाउँदै परमप्रभुको प्रशंसा गर, दशतारे सारंगी बजाउँदै उहाँको स्तुति गाओ । उहाँको निम्ति एउटा नयाँ भजन गाओ, जयजयकार गर्दै निपुणतासाथ बाद्यहरू बजाओ” (भजनसंग्रह ३३:१-३) ।

वास्तवमा हामीले आराधनामा परमप्रभुको निम्ति गाउनु पर्दछ, तर हामीले गाएको गीतहरू आनन्दसाथ गाइएको हुनु पर्दछ, जुन चाँहि हाम्रो हृदयको अवस्थाको बाहिरी रूप हो । हामीले हाम्रो आनन्दमय गीत गाउने बेलामा धेरै प्रकारको सांगितिक बाजाहरूलाई पनि समावेश गर्न सक्छौ । धेरै मण्डली सभाहरूमा, विद्युतिय सांगितिक बाजाहरू प्रायः गरेर धेरै चर्को आवाजमा बजिरहेका हुन्छन् जसले गर्दा गीतहरूलाई सम्पूर्ण तवरले मारिदिएको आभास हुन्छ भन्ने कुरालाई पनि मैले भन्नै पर्दछ । तिनीहरूलाई सानो बनाइएको हुनु पर्दछ, कि त बन्द नै गरेको राम्रो हुन्छ । भजनसंग्रहका लेखकहरूमा त्यो खालको समस्या कहिले थिएन ।

“म मेरो जीवनभरि नै तपाईंको प्रशंसा गर्नेछु , र तपाईंको नाउँमा म मेरा हातहरू उचाल्नेछु” (भजनसंग्रह ६३:४) ।

समर्पणता र आदरको चिन्हस्वरूप हामीले हाम्रा हातहरू परमेश्वरतिर उचाल्न सक्छौ ।

“हे सारा पृथ्वी, आनन्दसाथ परमेश्वरको जयजयकार गर, उहाँका नाउँको महिमाको स्तुति गाओ, उहाँको प्रशंसालाई महिमित तुल्याओ । परमेश्वरलाई भन, “तपाईंका कार्यहरू कस्ता भयानक छन् ! तपाईंका शक्तिको महत्व यति महान छ, कि तपाईंका शत्रुहरू तपाईंको सामुन्ने खुम्चिन्छन् । सारा पृथ्वी तपाईंको अगि झुक्दछ, तिनीहरूले तपाईंको प्रशंसाका भजन गाउँछन् , तिनीहरूले तपाईंका नाउँको भजन गाउँछन्” (भजन संग्रह ६६:१-४) ।

हामीले परमप्रभु कति भययोग्य हुनु हुन्छ भनेर उहाँलाई भन्नु पर्दछ, र उहाँका धेरै अदभुत गुणहरूको निम्ति उहाँको प्रशंसा गर्नु पर्छ । परमेश्वरलाई प्रशंसा गर्नको लागि भजनसंग्रहमा हामीलाई चाहिने उचित शब्दहरू एकदम राम्रोसित हामी पाउनसक्छौ । हामीले निरन्तर रूपमा बारम्बार दोहोर्‍याउँदै “प्रभु म तपाईंको प्रशंसा गर्दछु” भनेर भनिरहनु पर्दछ ! उहाँलाई भन्नु पर्ने धेरै कुराहरू छन् ।

“आओ, दण्डवत गरौ र निहुरौ, हाम्रा सृष्टिकर्ता परमेश्वरकै सामु घुँडा टेकौ” (भजनसंग्रह ९५:६) ।

हाम्रो आसनको स्थिति समेत आराधनाको प्रस्तुतिकरण हुन सक्छ, चाहे हामी उभिऊँ, घुँडा टेकौँ वा घोप्टो परौँ । “पवित्रजनहरू यस्तो सम्मानमा उल्लसित होऊन, अनि आफ्नो ओछ्यानमा पनि तिनीहरू आनन्दले गाऊन्” (भजन संग्रह १४९:५) ।

तर हामीले आराधना गर्दा उभिरहनु वा घुँडा टेकिरहनु पर्छ भन्ने केही छैन— हामी आफ्नो ओछ्यानमा पनि आराधना गर्न सक्छौँ ।

“उहाँका भवनको द्वारहरूभित्र धन्यवादसाथ र प्रशंसा गर्दै उहाँको मन्दिरमा प्रवेश गर । उहाँलाई धन्यवाद चढाओ, र उहाँका नाउँको प्रशंसा गर” (भजनसंग्रह १००:४) ।

धन्यवाद दिने कुरा निश्चित रूपमा हाम्रो आराधनाको एउटा भाग हुनु पर्दछ । “नाच्दै तिनीहरूले उहाँका नाउँको प्रशंसा गरुन्” (भजनसंग्रह १४९:३) ।

हामीले प्रभुलाई नाच्दै प्रशंसा गर्न सक्छौँ । तर यो नाच शारीरिक खालको होइन, भावनात्मक वा मनोरञ्जन गर्ने खालको पनि यो हुनु हुँदैन ।

“तुरही बजाएर उहाँको प्रशंसा गर, वीणा र सारंगी बजाएर उहाँको प्रशंसा गर । खैजडी र नाचका साथ उहाँको प्रशंसा गर, तार-बाद्य र बाँसुरी बजाएर उहाँको प्रशंसा गर । भ्यालीका भंकारका साथ उहाँको प्रशंसा गर, गुञ्जयमान पार्ने भ्यालीहरू बजाएर उहाँको प्रशंसा गर । सास हुने हरेक प्राणीले परमप्रभुको प्रशंसा गरोस्” (भजनसंग्रह १५०:३-६) ।

सङ्गीतको वरदान पाएकाहरूको निम्ति परमेश्वरलाई धन्यवाद होस् । यदि तिनीहरूले प्रेमको हृदयकासाथ तिनीहरूका बाजाहरू बजाउँदछन् भने तिनीहरूका वरदानहरू परमेश्वरको महिमाको निम्ति चलाइन सकिन्छ ।

Spiritual Songs आत्मिक गानहरू

“परमप्रभुको निम्ति एउटा नयाँ भजन गाओ, किनकि उहाँले अचम्भका कामहरू गर्नु भएको छ” (भजनसंग्रह ९८:१) ।

जबसम्म पूरानो भजन गाउँदा एउटा विधि जस्तो मात्र हुँदैन, तबसम्म पूरानो भजन गाउनु कुनै गल्ती हुँदैन । अनि हाम्रो हृदयबाट आउने नयाँ भजन गाउन हामीलाई आवश्यक हुन्छ । नयाँ करारमा, पवित्र आत्माले हामीलाई नयाँ भजन निकाल्नको लागि सहायता गर्नु हुन्छ भन्ने कुरा हामी सिक्दछौँ :

“खीष्टको वचन तिमीहरूमा प्रशस्तसँग बास गरोस् , पूरा बुद्धिमानीसाथ एउटाले अर्कोलाई सिकाओ र अर्ती देओ, र परमेश्वरप्रति आफ्नो हृदयमा रहेको कृतज्ञतासाथ भजन, स्तुति र आत्मिक गान गाओ” (कलस्सी ३:१६) ।

“अनि दाखमद्यले नमात्तिओ, कारण त्यो बिलासिता हो, तर पवित्र आत्माले भरिपूर्ण होओ, एउटाले अर्कोसँग भजन, गीत र आत्मिक गानमा बोल्दै र आफ्नो सम्पूर्ण हृदयले प्रभुको निम्ति गाउँदै र धुन निकाल्दै, सँधै सबै कुराको निम्ति हाम्रा प्रभु येशूको नाउँमा परमेश्वर पितालाई धन्यवाद चढाओ” (एफिसी ५:१८-२०) ।

हामीले एउटाले अर्कासँग भजन, गीत र आत्मिक गान गाउनु पर्दछ भनेर पावलले लेखेका छन् , अनि ती सबै तीनवटै कुराको बीचमा भिन्नता भएको हुनु पर्दछ । मौलिक रूपमा ग्रीक शब्दहरूको अध्ययनले हामीलाई बुझ्न अलिकति भए पनि सहायता पुऱ्याउँदछन् , तर

सायद “भजनहरू” को वास्तविक अर्थ चाँहि बाइबलबाट भजनसंग्रहका भजनहरूलाई निकालेर सांगितिक बाजाहरूको धुनसँग मिलाएर गाउने भन्ने कुरा हो । अको तर्फ, “गीत” चाँहि सामान्य रूपमा मण्डलीका धेरै विश्वासीहरूद्वारा रचित धन्यवादको गीतहरू हुन सक्छन् । सम्भवतः “आत्मिक गानहरू” पवित्र आत्माद्वारा दिइएका स्वतः प्रवर्तित गीतहरू हुन् र तिनीहरू उच्चारण गरेर गाइने सामान्य अगमवाणीको वरदान जस्तै हुन्छन् ।

प्रशंसा र आराधना हाम्रो जीवनको हरेक दिनको भाग नै बनेको हुनु पर्दछ— तर मण्डली सभामा भेला भएर गरिने कुरा मात्र यो हुनु हुँदैन । दिनभरि नै हामीले प्रभुको सेवा गर्न सक्दछौं र उहाँसँग घनिष्ठ रूपमा संगति गरेको अनुभव गर्न सक्दछौं ।

Praise-Faith in Action कार्यसँगै प्रशंसा र विश्वास

प्रशंसा र आराधना परमेश्वरमा भएको हाम्रो विश्वासको सामान्य प्रस्तुति हुन् । यदि हामीले परमेश्वरको वचनमा भएका प्रतिज्ञाहरूलाई साच्चै विश्वास गर्छौं भने, हामी परमेश्वरमा प्रशंसाले भरिपूर्ण भएका आनन्दित मानिसहरू हुनेछौं । यहेशू र इस्राएलका मानिसहरूले पहिले जयजयकार गर्नु पर्ने थियो, त्यसपछि मात्रै पर्खाल ढल्यो । बाइबलले हामीलाई “प्रभुमा सधैं आनन्द गर्न” (फिलिप्पी ४:४), र हरेक कुराको लागि धन्यवाद” दिनको लागि (१ थिस्सलोनिकी ५:१८ क) चेतावनी दिन्छ ।

प्रशंसाको शक्तिको एउटा जल्दोबल्दो उदाहरण २ इतिहास २० अध्यायमा पाईन्छ, जब यहूदाको राष्ट्र मोआब र आमोनका सेनाहरूद्वारा अतिक्रमण गरिएको थियो । राजा यहोशापातको प्रार्थनाको जवाबमा परमेश्वरले इस्राएललाई आज्ञा गर्नु भयो: “नडराओ यस ठूलो सैन्य-दलदेखि नआत्तिओ, किनभने लडाँई तिनीहरूको हातमा होइन, परमप्रभुको हातमा छ । भोली उनीहरूसँग युद्ध गर्न निस्क...यो लडाँई तिमीहरूले लडनुपर्ने छैन, ताँतीमा दृढ भएर पर्खिबस, परमप्रभुले तिमीहरूको उद्धारको काम गर्नु भएको तिमीहरूले देख्नेछौ, हे यहूदा र यरुशलेमका बासिन्दा हो” (२ इतिहास २०:१५ ख-१७) ।

वृत्तान्त निरन्तर अगाडि बढ्दछ: “तब तिनीहरू बिहान सबेरै उठेर तकोको उजाड-स्थानमा बस अनि तिनीहरू निस्केर जाँदा खडा भएर यहोशापातले भने, “हे यहूदा र यरुशलेमका बासिन्दा हो, मेरो कुरा सुन, परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको विश्वासमा तिमीहरू स्थिर भइरहो, र उहाँले तिमीहरूलाई थामी राख्नु हुनेछ । उहाँका अगमवक्ताहरूमाथि विश्वास गर, र तिमीहरूको फलिफाप हुनेछ ।” अनि मानिसहरूसँग सल्लाह गरी सकेपछि तिनले कतिजनालाई परमप्रभुको स्तुतिगान र उहाँका पवित्रताको प्रतापको प्रशंसा गर्न सेनाको अगि-अगि गएर गाउनलाई नियुक्त गरे, अनि तिनीहरूले यसो भनेर गाए, “परमप्रभुलाई धन्यवाद देओ, किनभने उहाँको प्रेम अनन्तकालसम्म रहिरहन्छ ।” अनि तिनीहरूका प्रशंसाको चको आवाज सुनिने बित्तिकै परमप्रभुले यहूदासँग युद्ध गर्न आएका अम्मोनी, मोआबी र सेइर पर्वतका मानिसहरूलाई अलमलाई दिनु भयो, र उनीहरू परास्त भए । किनकि अम्मोनी र मोआबीहरू सेइर पर्वतका मानिसहरूका विरुद्धमा उनीहरूलाई खत्तम गर्न र नाश गर्नलाई उठे, र जब उनीहरूले सेइरका मानिसहरूलाई नाश गरिसके, तब उनीहरूले आपसमा नै एक-अर्कालाई अन्धाधुन्ध आक्रमण गर्न लागे । जब यहूदाका मानिसहरू उजाड-स्थानमा भएको

अल्मो ठाउँमा आइपुगे र शत्रुको सैन्य-दललाई हेरे, तब त्यहाँ तिनीहरूले उनीहरूलाई भूँईमा मारिएर पडिरहेको देखे, अनि उनीहरूमध्ये एउटै पनि उम्केको थिएन । जब यहोशापात र तिनका मानिसहरू लूटका माल जम्मा गर्न आए, तब तिनीहरूले असंख्य सामानहरू लुगाफाटाहरू र बहुमुल्य थोकहरू लानै नसक्ने गरी लुटेर लगे । तिनीहरूले तीन दिनसम्म लुटका माल जम्मा गरे, किनभने ती त्यति धेरै थिए” (२ इतिहास २०:२०-२५) ।

विश्वासले भरिएको प्रशंसाले सुरक्षा र प्रबन्ध ल्याई दिन्छ ! परेमा, फिलिप्पी ४:६-७ (प्रशंसाले शान्ति ल्याउँछ), २ इतिहास ५:१-१४ (प्रशंसाले परमेश्वरको उपस्थितिलाई ल्याई दिन्छ), प्रेरित १३:१-२ (प्रशंसाले परमेश्वरका उद्देश्यहरू र योजनाहरूलाई ज्योतिमा ल्याई दिने काम गर्दछ), र प्रेरित १६:२२-२६) प्रशंसाले परमेश्वरको सुरक्षा र कैदबाटको छुटकारा ल्याई दिने काम गर्दछ) हेर्नुहोस् ।